

A Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az Eszik Ügyvédi Iroda (1055 Budapest, Balassi Bálint u. 27.) által képviselt [REDACTED] felperesnek,- Dr. Pető Valéria kamarai jogtanácsos által képviselt NAV Fellebbviteli Igazgatósága (8000 Székesfehérvár, Kégl Gy. u. 6.) alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti perében meghozta az alábbi

v é g z é s t :

A bíróság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés b) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLIV. törvény 25.§-a alapján kezdeményezi az Alkotmánybíróság eljárását, és indítványozza, hogy az Alkotmánybíróság az ügyben alkalmazandó az egyes gazdasági és pénzügyi tárgyú törvények megalkotásáról, illetve módosításáról szóló 2010. évi XC. törvény (Különadó törvény) 12/E. § (3) bekezdésének Alaptörvény ellenességét állapítsa meg, és az Alaptörvény ellenes jogszabály alkalmazhatóságát zárja ki.

A bíróság egyidejűleg a peres eljárást felfüggeszti.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: III/ 0 1 7 7 1 - 0 / 2019	
Érkezett: 2019 NOV 0 4.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 10 db	

I n d o k o l á s

A kezdeményezés alapjául szolgáló ügy tényállása:

A felperes munkaviszonya a [REDACTED]-nél 32 év munkaviszony után csoportos létszámleépítéssel szűnt meg.

A csoportos létszámleépítés következtében a felperes felmondási időre járó juttatásként 6.787.728 Ft jövedelmet szerzett, amelynek kifizetésére 2014. novemberében került sor.

Az akkor hatályos az egyes gazdasági és pénzügyi tárgyú törvények megalkotásáról, illetve módosításáról szóló 2010. évi XC. törvény (Különadó törvény) rendelkezései szerint a különadó mértéke 75 % volt, ezért a felperes részére kifizetett juttatásból különadó címén a 75 % mértékű összeg, 5.090.796 Ft levonásra került.

2015. december 12. napján hatályba lépett jogszabályváltozás a csoportos létszámleépítés esetében a felmondási időre járó juttatás után a különadó alól mentességet biztosított, de csak a 2015. január 1. napját követő kifizetések esetére.

A felperes 2018. november 8. napján kérelmet terjesztett elő az adóhatóságnál, amelyben a jogszabályváltozásra tekintettel a különadóval terhelt jövedelem után levont 75 % mértékű adókötelezettség visszaigénylését kérte.

A felperes kérelme folytán eljáró Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fejér Megyei Adó- és Vámigazgatósága 2153829005 számú határozatával a felperes visszaigénylési kérelmét elutasította.

A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes 2235320873 számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

Az alperes határozatában kifejtette, hogy a felperes munkaviszonya csoportos létszámleépítéssel szűnt meg, és az ennek kapcsán járó juttatás kifizetésére 2014. novemberében került sor, amely jövedelem a kifizetéskor hatályos jogszabályi rendelkezések alapján különadó alapját képezte, ezért az akkor hatályos jogszabályi rendelkezések alapján jogszerűen került sor a 75% mértékű különadó levonására.

Kiemelte, hogy a felperes által hivatkozott Különadó törvény 9.§ (3) bekezdés e) pontjának azt a rendelkezését, hogy nem minősül különadó alanyának a magánszemélyt megillető felmondási időre járó juttatás és végkielégítés, ha a munkaviszonya csoportos létszámcsökkentés következtében szűnik meg, a Különadó törvény 12/E.§ értelmében csak a 2015. január 1-től megszerzett jövedelemre lehet alkalmazni. Miután ez az adómentességi kedvezmény csak a 2015. január 1. után megszerzett jövedelemre vonatkozik, a felperes jövedelemszerzése viszont 2014. novemberére, ezért ez a kedvezményes szabály nem alkalmazható.

A felperes keresetet nyújtott be az alperesi határozat ellen, amelyben a visszaigénylési kérelem teljesítését kérte. Elsődlegesen Alkotmánybírósági eljárás kezdeményezését indítványozta, arra hivatkozással, hogy a perben alkalmazandó jogszabály – a Különadó törvény 12/E.§ (3) bekezdése – az időbeli hatály meghatározása miatt Alaptörvény-ellenes.

Álláspontja szerint ez az alkalmazandó jogszabályi rendelkezés az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdésben meghatározott emberi méltósághoz való jogát sérti, és az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdésében rögzített hátrányos megkülönböztetés tilalmába ütközik. Arra hivatkozott, hogy az időbeli hatály miatt a 2015. január 1. napja előtt és a 2015. január 1. napja utáni jövedelemszerzések között olyan különbségtétel merült fel, amelynek nincsen észszerű, objektív indoka, ezért kérte, hogy a bíróság ilyen tartalmú Alaptörvény-ellenesség kimondása iránti eljárást kezdeményezzen.

Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy az alperes a hatályos jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő, jogszerű döntést hozott. Álláspontja szerint az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezése nem indokolt, mert az időbeli hatály következtében diszkrimináció nem valósult meg, az időbeli hatály kapcsán érintett védett csoport nem határozható meg.

A közigazgatási perben alkalmazandó jogszabályok:

A 2014. novemberben hatályos *az egyes gazdasági és pénzügyi tárgyú törvények megalkotásáról, illetve módosításáról szóló 2010. évi XC. törvény (Különadó törvény)* 9. (2) bekezdése szerint a különadó alapjának minősül az (1) és (1a) bekezdésben említett jogviszony megszűnésével összefüggésben pénzben kifizetett, vagy bármely más formában juttatott összeg.

A 10. § alapján a különadó mértéke a 9. § (2) bekezdése szerinti adóalapnak a 75 százalékáa.

A 2015. december 12. napján hatályba léptetett Különadó törvény 9.§ (3) bekezdés e) pontja úgy rendelkezett, hogy a 9.§ (2) bekezdésben foglaltaktól eltérően nem minősül a különadó alapjának a magánszemélyt megillető, felmondási időre járó juttatás és végkielégítés egésze, feltéve, hogy a munkavégzésre irányuló jogviszony csoportos létszámcsökkentés következtében szűnik meg.

A szintén 2015. december 12. napján beiktatott 12/E.§ (3) bekezdése úgy rendelkezett, hogy amennyiben a magánszemély a Különadó törvénnyel megállapított 9. § (3) bekezdés e) pont hatálybalépése előtt szerzett olyan jövedelmet, amelynek e fejezet szerinti adókötelezettsége a 9. § (3) bekezdés e) pont alapján megszűnt, az utóbb tartozatlanul megfizetettnek minősülő különadó elszámolása a (4)-(5) bekezdésben foglaltak szerint történik.

A bíróság értelmezése:

Tényként rögzíthető, hogy a felperes munkaviszonya 32 éves munkaviszony után a Kormány döntése folytán a [REDACTED]nél csoportos létszámleépítéssel szűnt meg.

A csoportos létszámleépítés következtében a felperes felmondási időre járó juttatás címén jövedelmet szerzett, amely jövedelem kifizetésére 2014. novemberében került sor.

A 2014. novemberében hatályos Különadó törvény 9.§ és 10.§ rendelkezései alapján ez az összeg különadó alapjába tartozott, a különadó mértéke 75% volt, és erre tekintettel a felperes jövedelmének 75%-a, azaz 5.090.796 Ft különadó címén levonásra került.

2015. december 12. napján lépett hatályba a Különadó törvény 9.§ (3) bekezdés e) pontja, amely a csoportos létszámcsökkentés esetén felmondási időre járó juttatás és végkielégítés után mentességet biztosított a különadó alól, és jogalkotó a Különadó törvény 12/E.§ (3) bekezdésében a mentesség időbeli hatályát úgy határozta meg, hogy ez a mentesség csak a 2015. január 1. napjától megszerzett jövedelmekre alkalmazható.

Megállapítható tehát, hogy az így meghatározott időbeli hatály következtében a 2015. január 1. napját megelőzően kifizetett juttatás esetében ez az adómentesség nem alkalmazható. Ennek következtében a 2015. január 1. napját megelőzően megszerzett jövedelemmel rendelkezők csupán azért nem részesülhettek az adómentesség kedvezményében, mert - a munkavállalótól független körülményként - a jövedelem kifizetésére korábban került sor.

Az alkalmazandó jogszabályok Alaptörvény ellenessége:

Az Alaptörvény 37. cikkének (4) bekezdése kimondja, hogy mindaddig, amíg az államadósság a teljes hazai össztermék felét meghaladja, az Alkotmánybíróság a 24. cikk (2) bekezdés b)-e) pontjában foglalt hatáskörében a központi költségvetésről, a központi költségvetés végrehajtásáról, a központi adónemekről, az illetékekről és járulékokról, a vámokról, valamint a helyi adók központi feltételeiről szóló törvények Alaptörvénnyel való összhangját kizárólag az élethez és az emberi méltósághoz való joggal, a személyes adatok védelméhez való joggal, a gondolat, a lelkiismeret és a vallás szabadságához való joggal vagy a magyar állampolgársághoz kapcsolódó jogokkal összefüggésben vizsgálhatja felül, és ezek sérelme miatt semmisítheti meg. Az Alkotmánybíróság az e tárgykörbe tartozó törvényeket is korlátozás nélkül jogosult megsemmisíteni, ha a törvény megalkotására és kihirdetésére vonatkozó, az Alaptörvényben foglalt eljárási követelmények nem teljesültek.

Az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdése szerint a törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes. Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

A bíróság álláspontja szerint a jelen ügyben alkalmazandó időbeli hatályt meghatározó Különadó törvény 12/E.§ (3) bekezdése az emberi méltósághoz való jogot sérti és a diszkrimináció tilalmába ütközik.

A bíróság rögzíti, hogy a Különadó törvényt és a különadó mértékét rövid idő alatt több alkalommal módosították. A módosítások következtében a csoportos létszámcsökkentés esetén felmondási időre járó juttatás esetében a különadó mértéke 2013. december 31. napjáig 98% , 2014. január 1. napjától 75 % volt, majd 2015. január 1. napjától 0 % mértékű lett.

A jogalkotó tehát a csoportos létszámleépítéssel érintett munkavállalók kapcsán maga is úgy ítélte meg, hogy ilyen esetekre a munkavállalók részére a különadó mentességet biztosítani kell. Azonban az időbeli hatály meghatározása miatt a 2015. január 1. napját megelőző és a 2015. január 1. napját követő jövedelemszerzés kapcsán megvalósul az Alaptörvényben biztosított alapelvek sérelme.

A 2015. január 1. napja előtti és a 2015. január 1. napja utáni személyi kör összehasonlítható sajátosságokkal rendelkezik, hiszen az érintett csoport tagjai valamennyien olyan magánszemély munkavállalók, akiknek a munkaviszonya csoportos létszámcsökkentés következtében szűnt meg, és a felmondási időre juttatásra jogosultak.

Az időbeli hatály meghatározása azért diszkriminatív, mert önkényesen, objektív indok nélkül osztja ketté az érintett személyi kört, ezáltal pedig hátrányosan megkülönbözteti a 2015. január 1. napja előtt jövedelemhez jutott csoport tagjait, azzal, hogy a 2015. január 1. napját megelőzően kifizetett jövedelem esetében a különadó rendkívül magas (75%) mértéke alkalmazandó, míg az a munkavállaló, akinek jövedelme 2015. január 1. napja után kerül kifizetésre, mentesül a különadó alól.

Megállapítható, hogy a munkavállalóktól teljesen független körülmény az, hogy a csoportos létszámleépítés következtében a jövedelmük kifizetésére mikor került sor, mégis ez a körülmény határozza meg azt, hogy az ugyanazon körbe és ugyanazon sajátosságokkal rendelkező munkavállalók esetében a különadó alól mentesül-e vagy sem.

Nincsen objektív, ésszerű indoka annak, hogy a jogalkotó miért a 2015. január 1. napja után megszerzett jövedelemmel rendelkezők körét mentesítette a különadó megfizetése alól, és ezáltal a 2015. január 1. napját megelőzően megszerzett jövedelemmel rendelkezők köre miatt esett ki az adómentesség kedvezménye alól, csupán azért, mert - a munkavállalótól független körülményként - a jövedelem kifizetésére néhány hónappal korábban került sor.

A különbségtétel, az időbeli hatály meghatározásának nincsen objektív, ésszerű indoka, nem derül ki, hogy a jogalkotó ezt az időpontot miért 2015. január 1. napjában határozta meg.

Összességében megállapítható, hogy az érintett személyek azonos körbe tartoznak, mert munkavégzésre irányuló jogviszonyuk csoportos létszámcsökkenés következtében szűnt meg, felmondási időre járó juttatásra és végkielégítésre váltak jogosulttá, azonban tőlük teljesen független és általuk nem befolyásolható tényező - a juttatás kifizetésének időpontja - miatt a csoport egy része hátrányos helyzetbe került. Nem határozható meg ésszerű, érdemi különbség a két csoport tagjai között, azonban a csoport egyes tagjai a jogalkotás, mint állami cselekvés következtében kerültek előnytelenebb helyzetbe.

Fentiekre tekintettel a bíróság az Ab.tv. 25.§ alapján kezdeményezi az Alkotmánybíróság eljárását és indítványozza, hogy a perben alkalmazandó Különadó törvény 12/E.§ (3) bekezdés Alaptörvény ellenességét állapítsa meg és a jelen ügyben való alkalmazhatóságát zárja ki.

A bíróság egyidejűleg a Pp. 126.§ (1) bekezdés b) pontja alapján a peres eljárást felfüggesztette.

Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
7.K.27.310/2019/12.

5

A végzés elleni fellebbezési jogot a Pp. 128.§ (5) bekezdése zárja ki.

Veszprém, 2019. október 4.

dr. Stettler Noémi s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:

